

[Rager.]

ordnede luftfarten, at nu var det bragt i orden. Det havde jeg ganske vist også forstået nogle foregående gange, og da blev jeg skuffet. Skal jeg nu virkelig blive skuffet igen, for jeg havde forstået, det var afgjort. Nu hører jeg, at det næsten er helt nødvendigt at give luftfarten 20 mill. kr. Jeg vil dog også forbeholde mig med hensyn til dette punkt at udbede mig nærmere oplysninger i udvalget.

Hvad Frihavnen angår, er der sagt pessimistiske ord om dens og Københavns havns udvikling i de sidste år. Jeg vil gerne sige, at man i Københavns havnebestyrelse gennem flere år var misfornøjet med, som det gik i Frihavnen. Frihavnen var et privat aktieselskab, og man havde på fornemmelser, at det i ikke ringe grad led af tørre lommemesmerter og ikke havde evnen til at skaffe de fornødne udvidelses- og moderniseringsmidler. I den anledning tog Københavns havn sig for for en årrække siden at begynde opkøb af frihavnsaktier, og vi fra havnebestyrelsens side fik gennem årene opkøbt næsten alle Frihavns aktier, og i dag er forholdet det, at alle Københavns Frihavns aktier ligger på Københavns havns hænder.

Den indflydelse, Københavns havn derved har kunnet få, har givet sig tilkende ved påbegyndte moderniseringer. Det er stadig vanskeligt for Frihavnen som sådan at få penge, og Københavns havn har måttet træde hjælpende til, men det vil Københavns havn jo ikke kunne blive ved med, og det er heller ikke en opgave for Københavns havn. Frihavnen er noget for sig — foruden havnen er den det store stevedorefirma —, og den skulle gerne kunne gøre sine forretninger sådan, at den kunne skaffe sig lån. Men den er i en vanskelig situation nu, og det er den, den skulle over. Jeg har således ikke kunnet forstå, hvorfor de 25 mill. kr. skal nedskæres til 10, hvorimod luftfartselskabet skal have 20 mill. kr. Jeg vil ikke på nogen måde angribe luftfartselskabet, og jeg er ganske klar over, at det er vant til at leve under en ganske anden nådig ministeriel sol end Frihavnen, som aldrig før har bedt om noget. Så kan man aldrig vente at få så meget, hvorimod den, der er vanegænger, ved, hvordan han skal bære sig ad. Jeg går ud fra, vi kan undersøge det nærmere i udvalget.

De 5 mill. kr. til havnene i provinsen skal jeg ikke gøre nogle bemærkninger om. Derimod vil jeg sige, at det forekommer mig, at 5 pct. er for høj en rente. Det er efter min mening lidt kedeligt at fastlægge denne

20 år frem i tiden. Det er ikke for højt, snarere for lavt, hvis vi ser på, hvor renten ligger i dag, men her er tale om penge af en ganske særlig karakter, og det forekommer mig, at de hellere burde udlånes til en rente, der måske lå på 4 pct. måske på 3½ pct. Vi kan jo drøfte det i udvalget, selvom jeg ikke venter mig altfor meget — en drøftelse skal vi jo have alligevel. Jeg vil være glad, ja, egentlig blive overrasket, hvis ministeren vil gå ned med renten, men jeg er bange for, han skal tale med finansministeren, og så svinger vel jerntøppet.

Det udvalg, der skal nedsættes, mente det ærede medlem hr. Jørgen Gram var for stort. Ja, det kunne måske være noget mindre, men det er vel nødvendigt at have disse ministerier repræsenteret. Der er blot eet, jeg ikke kan forstå: Hvorfor i alverden skal forsvarsministeriet med? Er det andet end, at det har trængt sig på, eller er det en ordre fra långiveren eller gaveyderen? Jeg kan ikke forstå det; jeg synes i og for sig, kirkeministeriet havde mindst lige så megen ret til at komme med, men det har man måske ikke interesseret sig så meget for fra anden side?

Det var vist de væsentligste bemærkninger, som der efter min mening kunne være anledning til at gøre. Iøvrigt ligger der i mine udtalelser, at jeg vil anbefale lovforslaget til en ganske overordentlig velvillig behandling, helst således at ministeren, når lovforslaget er vedtaget, går herfra med flere penge end dem, der er i lovforslaget nu.

Gregersen: Jeg kan i det væsentlige henholde mig til de bemærkninger, vor ordfører gjorde her i går — forresten også i dag —, hvorefter vi ikke kan gå med til en statsfinansiering, og da slet ikke i det omfang, der her er tale om. Jeg synes, det er vanskeligt — og jeg tror også, det må være vanskeligt for tingets medlemmer — at se linien i regeringens politik. Vi fik for et års tid eller 1½ år siden nedsat et spåreudvalg, og det skulle bl. a. have til opgave at begrænse anlægsudgifterne. Det nåede op til, at vi skulle spare et beløb på 45 mill. kr., og nu kaster man på en gang 300 mill. kr. ud på markedet. Er da de forhold ophørt at eksistere, som vi er blevet mindet om mange gange i finansudvalget? Under hensyn til landets vanskelige stilling har man måttet give afkald på anlæg på de og de områder. Som sagt, jeg synes, det er vanskeligt at se linien i regeringens politik, navnlig i den politik, som den højtærede finansminister skulle være talsmand for, og som krævede